

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er jo meget enkelt at svare på det første spørgsmål, for de, der har fulgt debatten om hele kemikaliepolitikken, som bliver til i EU, vil vide, og det er jeg glad for at også resten af EU har noteret sig, at det er Danmark, der har presset på konstant og hele tiden.

Der skal ingen tvivl være om, at vi gerne ser skrappe regler. Vi er bare nødt til at erkende, at hvis vi vil nå noget, kan vi enten anvende retorikken, eller vi kan anvende musklerne og fysikken.

Vi tager altså det sidste og siger: Vi går lige så langt, vi kan komme. Vi har presset og presset i EU, og heldigvis lykkedes det os, efter at vi havde lavet en åben debat på rådsmødet i december og presset dem nok til, at vi også får det frem nu.

Nu har jeg så bedt Miljøstyrelsen om selv at arrangere møder, så vi også kan prøve at skabe en folkelig debat om det, og vi deltager på alle områder, hvor folk har lyst til og gerne vil have, at vi støtter dem i at lave opsøgende arbejde, hvor de altså kan få lov til forklare og debattere det her. Der er vi med.

Vi er bare nødt til at forholde os til, at de regler, der ligger, er EU-regulering. Vi skal videre. Og det kan vi kun komme, hvis vi er sikre på, at vi sammen forsøger det fra det punkt, som er blevet givet, og derefter ellers kæmper for, at det bliver strammere.

Så er der selve mærkningen. Det er jo interessant, at vi lige har diskuteret hele den grønne markedsøkonomi, men at vi bare nåede aldrig ind på det, hvor et af elementerne netop er, at vi netop her har igangsat et arbejde for, at vi meget bedre kan få mærket de forskellige varer. Igen sagde vi: Det er et klart middel til, at borgerne selv kan vælge.

Så vi er jo gået i gang med det. Jeg er jo bare sikker på, at fru Pernille Blach Hansen jo også vil kunne inddrømme, at det er problematisk, hvad vi har med at gøre på kemikalieområdet.

Det, der måske ærgrer mig lidt, er, at vi stadig væk skal have den debat på miljøområdet. Jeg håber sådan, at det en dag vil afløses af, at vi også godt kan diskutere miljø, uden vi hele tiden skal have den her graven grøfter.

Fru Pernille Blach Hansen må da forstå, at der må være andre end mig, der undrer sig over, hvorfor den tidligere regering i 9 år ikke gennemførte det, hvis det ligger sådan, som fru Pernille Blach Hansen serverede det fra talerstolen

for et øjeblik siden, at det bare er et spørgsmål om, at man vil. Jamen hvad har man så lavet i 9 år, hvis det er så enkelt? Nej, sandheden er en anden. Man mangler dokumentationen.

Jeg er meget optaget af, at små børn ikke bliver syge af ftalater, men jeg er da nødt til at forholde mig til, at når jeg får den samme viden stillet til rådighed, som den tidligere regering fik, og med de samme anbefalinger, nemlig at det ikke er muligt, er det jo ikke underligt, hvis jeg når frem til den samme konklusion som den tidligere regering.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes selvfølgelig, at det ville have været positivt, hvis ministeren kunne tænke lidt mere kreativt i forhold til, hvilke muligheder Danmark reelt har for selv at påvirke og stille nogle skrappe krav til producenter og stille nogle skrappe krav til mærkning.

For det første vil jeg godt bede ministeren om at svare på det, jeg spurgte om i forbindelse med Kommissionens nye kemikaliestrategi, nemlig om den danske regering er enig i, at den har de svagheder, som jeg påpegede her, om regeringen også gør noget for at skubbe på, for at den bliver endnu mere ambitiøs og kommer hurtigere i gang, og om den overholder nogle af de principper, jeg påpegede.

Det andet, jeg ikke helt forstår, er, at hvis jeg fik helt korrekt fat i det, så snakkede ministeren om, at efter år 2004 vil regeringen overveje et nationalt forbud mod, jeg tror, det var stoffer med allergifremkaldende effekt, men jeg er ikke helt sikker på, at jeg fik fat i, hvad det var for nogle stoffer, ministeren snakkede om. Men hvordan kan det være, at regeringen så kun vil overveje det for de stoffer og ikke for de bromerede flammehæmmere, som jo findes i stort set al den elektronik, vi omgives af, og som afgives, når det bliver varmt, hvor vi så indånder det?

Vi ved, at det er skadeligt, det ophobes i organismen, og det har hormonforstyrrende effekt. Hvorfor vil ministeren ikke også overveje dér, at Danmark skal gå forrest? Vi kan se, at man begynder at overveje det i så mange andre europæiske lande. Vi gik forrest med et forbud mod ftalater i materialer til de allermindste børn. Det virkede, det rykkede EU. Burde vi ikke også gentage det i forhold til de bromerede flammehæmmere?